

SLAVKO MIHALIC

Versem része

*Nem hallani már tiszta hangokat
Tengernyi balszerencse gyűlt össze mindenkben
Széjjelválik sírás és átok, és rekedtek
lesznek az imák
Mint szonátában csaholnak az átvirrasztott éjszakák
Halott barátok és a túlságosan is élő gazemberek
Hogy letiportak, milyen olcsón eladtak minket
S még mindig ők lehangosabbak az országúton*

*Hogy mennyi éjjeli mulató fér el egy
emberi hangban
Széttört poharak, mérgezett borok, asztalok
s falak tánca
A kocsmáros utálata, hideg szél a bejáratnál
Hó, valami érthetelent jelző távoli
harangszó
Értéktelen pénzérmék csörgetése a zsebben
Fojtott levegő, rettegés a közeli reggeltől
Amikor már semmit sem fogunk fölismerni*

*Ám mi mégis tovább énekelünk
Vinnyogunk, mintha félig agyonvert patkányok
lennénk
Kipréselünk minden maradék erőt elhasznált
testünkből
És énekelünk a viharos éjszakába, nem
hallgatunk el
S mind jobban saját versünk része leszünk*

Egy nyaralás emlékképei

*A lenti vidám világ
Amint leereszkedsz a sziklákon
Rögtön vad szemek butítanak el
Mélyen belélegzed az olajfák bűzét*

*Csodálkozol: Ha létezem, akkor az mért nem látszik?
Asszonyok járnak keresztül testeden, mégis férfi maradsz
Csak a gubódból kéne kiszabadulnod
És elszállhatnál a strandok és vendéglők közé*

*Igen, és mondhatnád, nem vagyok annyira ágrólszakadt
Egyedül fogom kibányászni tengerben rejlő kincseimet
Abból a mélykék tájból, ahol minden lehetséges
Habár nehéz kihúzni a kezdetet*

*Eldobod mindkét kezed, még sötétebbek nőnek helyette
A lábaid erősek, köveket őrlsz velük
Mindenfelé terjednek a lakótelepek*

*Sűrű bort iszol, és saját valódat álmodod
Telefon csöng. Halló, ki beszél?
A forrongó nyílt tenger vihog.*

BOZSIK PÉTER fordításai

Slavko Mihalic a mai horvát irodalom markáns egyénisége. 1928-ban született a horvátországi Karlovac városban. A 40-es és az 50-es években újságíró, de festéssel és zenével is foglalkozik. 1952-ben a zágrábi egyetem fiataljaival irodalmi lapot indít Tribina címmel. 1954-ben saját kiadásában megjelenteti első verseskötetét, a Kamarazenét. Ez a kötet jelzi a később jelentős kiadvánnyá fejlődő Lykos indulását, melynek keretében Mihalic ismert költészeti sorozatot szerkeszt. 1959–60-ban a Knjizevna tribina c. irodalmi folyóirat főszerkesztője. 1964-ben a Horvát Íróegyesület titkárává, s ugyanebben az évben a Jugoszláv Írószövetség főtítkárává választják. Ebben a minőségében alapítja meg a Most (The Bridge) c. folyóiratot, amely sokat tett e a délszláv népek irodalmának külföldi népszerűsítése érdekében. Slavko Mihalic válogatott verseit 1987-ben adta ki Atlantisz címmel az újvidéki Forum Könyvkiadó.

PAPP GYÖRGY: RESTEKNEK NÓTÁJA